

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεῖα Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης - 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ - τηλ. 23850-28610 - imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2193

Κυριακὴ τοῦ Τυφλοῦ (Ἰω. 9,1-38)
2 Ἰουνίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Τὸ βαθύτερο αἴτιο τῆς ἀπιστίας

«Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι; Ἐλοιδόρησαν αὐτὸν καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητῆς ἐκείνου· ἡμεῖς τοῦ Μωυσέως ἐσμέν μαθηταί» (Ἰω 9,27-28)

Θαῦμα, μεγάλο θαῦμα, ἐπιτέλεσε, ἀγαπητοί μου, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός· **ἕνας ἐκ γενετῆς τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς του!**

Τὸ θαῦμα αὐτὸ ἔγινε **δημοσίως**. Ὁ δυστυχισμένος ἐκεῖνος ἄνθρωπος ἦταν γνωστὸς στὴ μικρὴ κοινωρία· τὸν ἔβλεπαν οἱ γείτονές του κι ὅλοι οἱ περαστικοὶ νὰ κάθεται πάντα σ' ἕνα πολυσύχναστο μέρος καὶ νὰ ζητιανεύη. Τώρα λοιπὸν, ποὺ τὸν εἶδαν θεραπευμένο, ἀποροῦσαν καὶ συζητοῦσαν γι' αὐτὸν μεταξύ τους· Νὰ 'νε ἄραγε αὐτός, ἢ μήπως κάποιος ἄλλος ποὺ τοῦ μοιάζει;... Ρώτησαν καὶ τὸν ἴδιο· -Ἐσὺ εἶσαι; Κι αὐτὸς τοὺς διαβεβαίωνε· -Ἐγὼ εἶμαι. -Καὶ πῶς ἄνοιξαν τὰ μάτια σου; Αὐτὸς τοὺς ἀπήντησε· -Ἐνας ἄνθρωπος ποὺ τὸν λένε Ἰησοῦ ἔκανε λάσπη, ἄλειψε μ' αὐτὴν τὰ μάτια μου καὶ μοῦ εἶπε· «Πῆγαινε στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳὰ καὶ πλύσου». Πῆγα λοιπὸν ἐκεῖ κι ἀφοῦ πλύθηκα εἶδα τὸ φῶς μου. -Ποῦ εἶνε τώρα αὐτός; τὸν ρωτοῦν. -Δὲν ξέρω, τοὺς ἀπαντᾷ (βλ. Ἰω. 9,8-12).

Πολλοὶ λοιπὸν τὸν εἶδαν, καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ πιστέψουν, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴ δύναμι **μόνο μὲ τὸ λόγο του** νὰ κἀνη τέτοια θαύματα, νὰ δίνη μάτια σὲ τυφλοὺς, δὲν εἶνε ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ **εἶνε ὁ ἴδιος ὁ Θεός**. Τὸ θαῦμα αὐτό, ὅπως καὶ ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα τοῦ Κυρίου, πιστοποιοῦσε καὶ ἀποδεικνυε μὲ τὸν ἐπισημότερο τρόπο τὴ θεότητά του. Κάθε ἄνθρωπος ποὺ διανοεῖται σωστά, ποὺ σκέπτεται λογικὰ καὶ ἐξετάζει ἀντικειμενικὰ τὰ πράγματα, δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ καταλήξῃ στὸ συμπέρασμα ἐκεῖνο ποὺ τόσο ἀπλᾶ καὶ τετραγωνικὰ διατύπωσε ὁ θεραπευμένος τυφλὸς μπροστὰ στὸ Συνέδριο τῶν φαρισαίων· «Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη», τοὺς εἶπε, «ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου. Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν». Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ

τοῦ κόσμου δὲν ἀκούστηκε ποτὲ ὅτι ἄνοιξε κάποιος μάτια ἀνθρώπου ποὺ γεννήθηκε τυφλός· ἂν αὐτὸς δὲν ἦταν ἀπὸ τὸ Θεό, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κἀνη τίποτα (Ἰω. 9,32).

Τὸ θαῦμα ἦταν ὀλοφάνερο, ἀγαπητοί μου. Ἀλλὰ οἱ φαρισαῖοι δὲν πείθονται, ἀπιστοῦν. Θέλουν νὰ ἐρευνήσουν ἀπ' ὅλες τὶς πλευρὲς τὸ γεγονός. Καὶ **ἀρχίζουν τὴν ἔρευνα**.

Ἐξετάζουν πρῶτα - πρῶτα **τὸν ἴδιο τὸν θεραπευμένο** τυφλό, καὶ τὸν ἀκοῦνε νὰ διηγήται τὸν τρόπο τῆς θεραπείας του, ποὺ ἦταν ἀπλούστατος· μία ἐπίχρισις - ἐπάλειψις μὲ πηλὸ - λάσπη, ἕνα νίψιμο - πλύσιμο τῶν ὀφθαλμῶν - ματιῶν στὴν κολυμβήθρα τοῦ Σιλῳὰ, καὶ ὁ τυφλὸς ἐπέστρεψε βλέποντας. Πολλοὶ τυφλοὶ θὰ μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸ ἴδιο ποὺ ἔκανε αὐτός, ἀλλ' ἀσφαλῶς δὲν θὰ θεραπεύονταν. Γιατί; Διότι ἔλειπε **ἡ διαταγὴ Ἐκείνου**· ἦταν φανερό, ὅτι ὄχι τὸ χῶμα τοῦ πηλοῦ οὔτε τὸ νερὸ τῆς κολυμβήθρας τοῦ Σιλῳὰ, ἀλλὰ κάτι ἄλλο, ὁ λόγος δηλαδὴ τοῦ Κυρίου, αὐτὸ τὸ παντοδύναμο πρόσταγμα, δημιουργήσε ὀφθαλμούς, ἔδωσε μάτια καὶ θεράπευσε τὸν ζητιάνο αὐτόν. Ὁ ἴδιος λοιπὸν «ὁ ποτὲ τυφλός» (ἔ.ἀ. 9,13) πιστοποιεῖ τὸ θαῦμα.

Οἱ φαρισαῖοι ὅμως δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν σ' ἕναν ἄνθρωπο ποὺ μὲ τόση εἰλικρίνεια διηγεῖται τὰ πράγματα ὅπως συνέβησαν. Στρεψοδικοῦν. Ὑποπεύονται δὴθεν, ὅτι δὲν τοὺς λέει τὴν ἀλήθεια, ὅτι δὲν εἶν' αὐτὸς ποὺ θεραπεύθηκε ἀλλὰ κάποιος ἄλλος. Καλοῦν λοιπὸν τώρα **τοὺς γονεῖς** τοῦ πρώην τυφλοῦ καὶ ζητοῦν νὰ πληροφορηθοῦν ἀπ' αὐτοὺς τρία πράγματα· πρῶτον ἂν αὐτὸς εἶνε ὁ γιὸς τους, δεύτερον ἂν γεννήθηκε τυφλός, καὶ τρίτον πῶς ἐξηγοῦν τὸ ὅτι εἶδε τὸ φῶς του. Οἱ γονεῖς πιστοποιοῦν τὴν ταυτότητά του, ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ γιὸς τους· βεβαιώνουν καὶ τὸ

ἐκ γενετῆς πάθημά του, ὅτι ἔτσι τυφλὸς γεννήθηκε. Ἄλλὰ στὴν τρίτη ἐρώτησι, **«πῶς ἄρτι βλέπει»** (ἐ.ἀ. 9,19), ἀποφεύγουν ν' ἀπαντήσουν εὐθέως· ἐνῶ γνωρίζουν, δηλώνουν ἄγνοια τάχα, λένε πῶς δὲν ξέρουν ποιὸς τοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια, καὶ παραπέμπουν τοὺς φαρισαίους στὸν ἴδιο τὸ γυιό τους, πού εἶνε ἄλλωστε ἐνήλικας, γιὰ νὰ μάθουν ἀπὸ τὸν ἴδιο τὴν ἐξηγήσι.

Τώρα οἱ φαρισαῖοι καλοῦν γιὰ δευτέρα φορά τὸν **«ποτέ τυφλόν»**. Τοῦ ὑποβάλλουν νέες ἐρωτήσεις, ἀλλὰ κι ἀπὸ τὴ νέα αὐτὴ ἀνάκρισι βγαίνει λαμπρότερη **ἡ ἀλήθεια πού ἐρευνοῦν**. Ὁ τυφλός, μολονότι ἀγράμματος, συντρίβει μὲ ὅλη τὴ συνέπεια τῆς λογικῆς τὰ ἀνόητα ἐπιχειρήματα τῆς ἀπιστίας τῶν φαρισαίων· ὁ ἀγράμματος νικᾷ τοὺς σοφοὺς. Ἄφοῦ τὸν προκάλεσαν, ἔδωσε τὴ μάχη καὶ βγήκε νικητής· γιὰτὶ αὐτὸς εἶχε μὲ τὸ μέρος τοῦ τὴν ἀλήθεια, ἐνῶ ἐκεῖνοι εἶχαν καὶ ὑποστήριζαν τὸ ψέμα. Μετὰ ἀπὸ τὴν ἤττα τους οἱ φαρισαῖοι θὰ ἔπρεπε, ἂν ἦταν τίμιοι ἄντρες, νὰ ὁμολογήσουν τὴν πλάνη τους, νὰ πιστέψουν στὸ Χριστό, νὰ παραδεχτοῦν τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ διακηρύξουν τὸ μεγάλο αὐτὸ θαῦμα.

Ἄλλ' ἄλλοίμονο, αὐτοὶ ἐμμένουν στὴν ἀπιστία τους. Γιατί; **Διότι δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν**. Τὸ φῶς τῆς ἀληθείας λάμπει καθαρὰ καὶ προσφέρεται σὲ ὅλους ἄφθονο, ἀλλ' αὐτοὶ κλείνουν μόνοι τους τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους, γιὰ νὰ μὴν τὸ δοῦν· μοιάζουν μὲ τὸν ἄνθρωπο ἐκεῖνον πού κλείνει ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ δωματίου του, γιὰ νὰ μὴ μπῆ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ διακόψῃ τὸν ὕπνο.

Αὐτὸ ἔκαναν τότε οἱ φαρισαῖοι. Αὐτὸ κάνουν πάντα καὶ μέχρι σήμερα ὅλοι οἱ ἄπιστοι. Ἄρνοῦνται νὰ πιστέψουν στὸ Χριστό ὄχι γιὰτὶ ἡ ἀλήθεια του δὲν ἔχει ἀποδείξεις, ἀλλὰ γιὰτὶ **δὲν θέλουν νὰ πιστέψουν**. Καὶ γιὰτὶ δὲν θέλουν; Γιὰ νὰ μὴν ὑποχρεωθοῦν νὰ δεσμεύσουν τὸν ἑαυτό τους στὴν αὐθεντία του καὶ νὰ ὑποταγοῦν στὸ νόμο του, διότι τότε θὰ πρέπη ν' ἀλλάξουν ὅλη τὴ ζωὴ τους. Ἡ θέλησί τους ἀντιδρᾷ πεισματικά, ὁ ἐγωισμὸς τους δὲν δέχεται νὰ δηλώσῃ ὑποταγὴ στὸ Χριστό· τὰ πάθη τους φράζουν μὲ κάθε τρόπο τὰ μάτια τῆς ψυχῆς καὶ δὲν ἐπιτρέπουν νὰ εἰσδύσῃ σ' αὐτὴν οὔτε μιὰ ἐλάχιστη ἀκτίνα πίστεως.

Αὐτὸς εἶνε **ὁ κυριώτερος λόγος**, γιὰ τὸν ὁποῖο τόσοι ἄνθρωποι μένουν μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸν κόσμον ὡς φῶς πού σκορπίζει παντοῦ ἀκτίνες οὐράνιες, ἀλλὰ **«ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκοτόσ ἢ τὸ φῶς, ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα. Πᾶς**

γὰρ ὁ φαῦλα πράσων μισεῖ τὸ φῶς καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ»· οἱ ἄνθρωποι –κατὰ περίεργο τρόπο– ἀγάπησαν περισσότερο τὸ σκοτάδι παρὰ τὸ φῶς, γιὰτὶ τὰ ἔργα τους ἦταν πονηρὰ· καὶ καθένας πού κάνει κακὰ πράξεις μισεῖ τὸ φῶς καὶ δὲν πλησιάζει σ' αὐτό, γιὰ νὰ μὴ φανερωθοῦν τὰ ἔργα του (ἐ.ἀ. 3,19-20).

Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ, ὅτι δηλαδὴ ὄχι ἔλλειψις ἐπαρκῶν ἀποδείξεων ἀλλὰ μία **διεφθαρμένη καὶ διεστραμμένη θέλησις** κρατᾷ τοὺς ἀπίστους μακριὰ ἀπὸ τὸ Χριστό, πιστοποιοῦν συχνὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μεγαλυτέρων ἀπίστων. √ Νὰ οἱ **φαρισαῖοι**· δὲν πιστεύουν γιὰτὶ ἔχουν μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό τους –τί εἶν' αὐτός, λένε, νὰ τὸν παραδεχτοῦμε; **«ἡμεῖς τοῦ Μωυσέως ἐσμέν μαθηταί»** (ἐ.ἀ. 9,28)–· λόγῳ τοῦ ἐγωισμοῦ τους δὲν δέχονται ν' ἀναγνωρίσουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε ἀνώτερος ἀπὸ τὴν ἀφεντιά τους... √ Νὰ καὶ οἱ **δῆθεν μορφωμένοι**· δὲν πιστεύουν γιὰτὶ νομίζουν πῶς τὰ ξέρουν αὐτοὶ ὅλα καὶ περιφρονοῦν ὡς ἀφελεῖς ὅσους δέχονται τὸ Εὐαγγέλιο. √ Νὰ καὶ οἱ **σημερινοὶ ἄθεοι**· δὲν πιστεύουν γιὰτὶ κι αὐτοὶ ἔχουν μεγάλη πεποίθησι στὸν ὀρθολογισμό καὶ τὴν «ἐπιστήμη» τους, πολὺ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὶς γνώσεις καὶ τὴ διανόσῃ τους. Δὲν εἶνε αὐτοὶ σὰν κάτι γριουῦλες, ὥστε νὰ παραδέχωνται ἀμέσως ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἐκκλησία· ὁ νοῦς τους, ὅπως λένε, εἶνε ἀδέσμευτος ἀπὸ «προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες τοῦ ὄχλου» –ἔτσι χαρακτηρίζουν τὰ δόγματα καὶ τὶς ἀλήθειες τῆς πίστεώς μας–, κι ἀπὸ τὶς ὑψηλὰς ἔδρες τους βλέπουν μὲ μάτι ἐσχάτης περιφρονήσεως τὸν πολὺ λαὸ νὰ συνωστίζεται στοὺς ναοὺς, γιὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ. Μένουν μακριὰ!

Ἀγαπητὲ ἀδελφέ! Μὴ σὲ ξενίζει καὶ μὴ σὲ τρομάζει τὸ πλῆθος τῶν ἀπίστων τῆς συγχρόνου γενεᾶς μας. **Ἦταν ἐπόμενο καὶ ἀναμενόμενο** νὰ παρουσιαστῇ τὸ φαινόμενο αὐτό· μία γενεὰ πού ἔζησε καὶ ζῆ λατρεύοντας **τὸ ἐγώ**, δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ ἐκθρέψῃ καὶ ἀπίστους. Ἄν ἐξετάσῃς προσεκτικὰ τὴ ζωὴ τους, θὰ δῆς, ὅτι κάποια μυστικὴ πληγὴ ὑπάρχει στὴν ταλαίπωρη ψυχὴ τους· ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς αὐτῆς ἡ καρδιά τους δὲν εἰρηνεύει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὸ ἱλαρὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο, νὰ στείλῃ τὴ **χάρι** του καὶ **νὰ ἀφαιρέσῃ** ἀπὸ τὶς καρδιὰς τῶν ἀπίστων **τὸ κάλυμμα τῆς κακίας**, γιὰ νὰ μπορέσουν ν' ἀπολαύσουν καὶ αὐτοὶ τὴ λαμπρότητα τῆς δόξης Του.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2196

Κυρ. Πατ. Α' Οἰκ. Συνόδ. (Πράξ. 20,16-18,28-36)
9 Ἰουνίου 2019

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Συμφέρει ἡ ἐλεημοσύνη!

«Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν» (Πράξ. 20,35)

Στὴ Μίλητο, ἀγαπητοί μου, γνωστὴ πόλι τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὁ ἀπόστολος Παῦλος καλεῖ σὲ **ἱερατικὸ συνέδριο** –ὅπως θὰ τὸ λέγαμε σήμερα– τοὺς κληρικούς τῆς περιοχῆς τῆς Ἐφέσου. Καὶ ὅλοι οἱ κληρικοί, «οἱ πρεσβύτεροι τῆς ἐκκλησίας» ποὺ λέει σήμερα τὸ ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα (Πράξ. 20,17), σπεύδουν νὰ βρεθοῦν κοντά του.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ὁ Παῦλος εἶχε μείνει στὴν **Ἔφεσο** ἀρκετὸ διάστημα καὶ εἶχε ἐργασθῆ ἐκεῖ ἐντατικά. Ὅλος ὁ κλῆρος ἦταν δικά του πνευματικὰ ἀναστήματα, συνδεόταν λοιπὸν στενὰ μὲ τὸν καθένα τους. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν θέλει νὰ καθυστερήσῃ στὴν Ἀσία, γιατί θέλει τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς νὰ βρισκεται στὰ Ἱεροσόλυμα. Παραπλέει λοιπὸν τὴν Ἔφεσο καὶ τοὺς καλεῖ στὴ Μίλητο.

Τοὺς ἔχει ἤδη τώρα μπροστά του καὶ ἀτενίζει τὶς ἱερὲς μορφές τους· βλέπει τοὺς ἀξιωματικούς αὐτοὺς τῆς στρατιᾶς τοῦ Κυρίου. Ἡ συνάντησις αὐτὴ ἔχει κάτι τὸ ἰδιαίτερο· **τοὺς βλέπει καὶ τὸν βλέπουν γιὰ τελευταία φορὰ**. Τοὺς τὸ λέει· καὶ ὅλοι, ὅπως εἶνε ἐπόμενο, αἰσθάνονται μεγάλη θλίψι, συγκλονίζονται προαισθανόμενοι τὴν ὀρφάνια τους.

Μὲ τὸ πνευματικὸ ὅμως χάρισμα τῆς προοράσεως, ποὺ εἶνε προικισμένος, βλέπει καὶ τί θὰ συμβῆ στὸ μέλλον. **Προβλέπει, τί λυσσῶδεις μάχες πρόκειται νὰ δώσῃ ἡ Ἐκκλησία**, τὸ μικρὸ αὐτὸ στράτευμα τοῦ Χριστοῦ, ἐναντίον τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων. «**Λύκοι βαρεῖς**», λέει (ἔ.ἀ. 20,29), θὰ πέσουν ἐπάνω στὸ ποίμνιο, στὶς τάξεις της, μὲ σκοπὸ νὰ «θύσουν καὶ ἀπολέσουν» (πρβλ. ἰω. 10,10). Θὰ ἔρθουν στιγμὲς κρίσιμες γιὰ τὴν Ἐκκλησία. Καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Κυρίου, πολὺ περισσότερο οἱ ἐπίσκοποι, πρέπει νὰ βρίσκονται **πάνοπλοι στὶς θέσεις τους**, γιὰ νὰ ὀδηγήσουν ὡς ἀξιωματικοὶ τοὺς πιστοὺς τοῦ Χριστοῦ σὲ αἱματηρὲς ἀλλὰ νικηφόρες μάχες κατὰ τοῦ ἔωσφόρου.

Πάνοπλοι λοιπόν. Καὶ **ποιὰ εἶνε τὰ ὄπλα καὶ τὰ ἐφόδια** ἐνὸς ἐπισκόπου, ἐνὸς ἱερέως, ἐνὸς διδασκάλου τῆς Ἐκκλησίας; Ὁ πιὸ κατάλληλος καὶ ἀρμόδιος νὰ τὰ ὑποδείξῃ εἶνε μόνον ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὁ μέγας αὐτὸς στρατηγὸς τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἔλαβε μέρος σὲ τόσες μάχες κατὰ τοῦ «**κοσμοκράτορος**» (Ἐφ. 6,12) καὶ βγήκε νικητής. Καὶ τὰ ὑποδεικνύει τώρα στὴν ὑπέροχη ὁμιλία ποὺ κάνει στοὺς συγκεντρωμένους κληρικούς τῆς Ἐφέσου.

Τὴν **ὁμιλία αὐτὴ** μακάρι νὰ τὴ μελετοῦν, εἰ δυνατόν κάθε μέρα, ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ ἡ θεία χάρις τοὺς ἔταξε στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ περιεχόμενό της δὲν εἶνε ἀπλῶς μιὰ θεωρητικὴ ἔκθεσι κάποιου, ποὺ καταστρώνει σχέδια μακριὰ ἀπ' τὴν πραγματικότητα καὶ ποὺ ποτέ δὲν ἐπιχείρησε νὰ τὰ ἐφαρμόσῃ στὴν πράξι. Ἀντιθέτως· εἶνε **ἡ διατύπωσι τῆς πείρας** κάποιου, ποὺ ἔζησε τὴν πραγματικότητα· ἀντίκρουσε τὸν **ῥυθόμενον λέοντα** (βλ. Α' Πέτρ. 5,8), ἄκουσε τὶς ῥυγές, τὰ οὐρλιάσματά του, πάλεψε μαζί του καὶ τὸν νίκησε. Αὐτὸς εἶνε **ὁ ἀπόστολος Παῦλος!** Αὐτὸς λοιπὸν μιλάει τώρα ἀπὸ τὴν πείρα του στοὺς κληρικούς, κι αὐτοὶ τὸν ἀκοῦνε μὲ ὄλη τους τὴν προσοχή.

Ἡ πείρα τοῦ ἀποστόλου Παύλου, φωτιζομένη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, τὸν ἔχει διδάξει, ὅτι **τὰ ἀπαραίτητα ὄπλα** κάθε πνευματικοῦ ἡγέτου τῆς Ἐκκλησίας **εἶνε τὰ ἐξῆς**.

✓ **ἡ βαθεῖα ταπεινοφροσύνη** – «**δουλεύων τῷ Κυρίῳ**», λέει στὴν ὁμιλία του, «**μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πολλῶν δακρῶν**» (Πράξ. 20,19)·

✓ **ἡ ὑπομονὴ** – «**καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων**» (ἔ.ἀ)· ὑπέμεινε πειρασμούς, σκευωρίες καὶ θλίψεις ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ·

✓ **ἡ ἀνδρεία** στὸ κήρυγμα, τὸ νὰ κηρύττῃ δηλαδὴ ἄφοβα τὸ Χριστό, χωρὶς νὰ ὑπολογίζῃ συνέπειες, καὶ ἀπερίτμητα, χωρὶς νὰ ἀλλοιώνῃ καὶ νὰ προσαρμόζῃ τὰ λόγια του κατὰ

τὴν ἀρέσκεια τῶν κρατούντων — δίδαξε, ὅπως λέει ἐδῶ, «*δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκους, διαμαρτυρούμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἑλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν*» (ἔ.ἀ. 20,20-21)·

✓ **ἡ ἀγάπη**, πού βεβαιώνεται μὲ θυσιές — καὶ ὁ Παῦλος τοὺς ὑπενθυμίζει, ὅτι ἐπὶ μία «*τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον*» (ἔ.ἀ. 20,31)·

✓ **ἡ ἀκτημοσύνη** — «*ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα*», λέει (ἔ.ἀ. 20,33)·

✓ καὶ τέλος **ἡ ἐλεημοσύνη** — «*μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν*» (ἔ.ἀ. 20,35).

Αὐτὰ εἶνε ἡ πανοπλία, **τὰ κυριώτερα ὄπλα**, τοῦ Παύλου· καὶ αὐτὰ πρέπει νὰ εἶνε ἡ πανοπλία κάθε κληρικοῦ, ἂν θέλη στὸ πρόσωπό του νὰ νικήσῃ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ ὁ Χριστός.

Τώρα, ἂν μὲν εἶχα μπροστά μου μόνο κληρικούς ἢ ἂν ἀπηύθυνα τὰ λόγια αὐτὰ μόνο σὲ ἐργάτες ἐν γένει τῆς Ἐκκλησίας, θὰ ἔπρεπε νὰ προσθέσω καὶ ἄλλα πολλά· ἐπειδὴ ὅμως τὸ σύντομο τοῦτο κήρυγμα ἀπευθύνεται καὶ πρὸς λαϊκούς, ἄντρες καὶ γυναῖκες, κρίνω καλὸ νὰ παρακαλέσω ὅλους, κληρικούς καὶ λαϊκούς, νὰ προσέξουμε τὸ τελευταῖο ὄπλο πού ὑποδεικνύει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τὴν **ἐλεημοσύνη**. Ἀξίζει μάλιστα νὰ ὑπογραμμίσουμε ὅτι ὁ ἀπόστολος ὑπενθυμίζει τὴν προτροπὴ αὐτὴ ὡς **λόγον τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου**, καὶ διασώζει ἐδῶ ἀκριβῶς τὸ σχετικὸ ῥητό.

«*Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες*», εἶπε ὁ Χριστός (Ματθ. 5,7). «*Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν*», προσθέτει καὶ ὁ μέγας ἀπόστολός του Παῦλος (Πράξ. 20,35). Καὶ ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὸ λέῃ πρὸς ὅλους, γιὰτὶ **πρῶτος αὐτὸς τὸ ἐφήρμοσε**. Δὲν ἀκούσατε τί εἶπε ἐδῶ; ἐργαζόταν, λέει, τὴ νύχτα μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, γιὰ νὰ βγάξῃ τὸ ψωμί του, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ καλύπτῃ ἀνάγκες ἐκείνων πού ὑπηρετοῦσαν κοντά του, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βοηθῇ ἀσθενεστεροὺς, φτωχοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου. Ἔτσι ἐλεοῦσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, καὶ ἐπικαλεῖται μάρτυρες τοὺς κληρικούς του· «*Αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρεῖαις μου καὶ τοῖς οὔσι μετ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων*» (ἔ.ἀ. 20,34-35). Τί λέτε τώρα, ἀδελφοί μου; ἐμεῖς εἴμαστε ἄραγε σὲ θέσι νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ μεγάλα αὐτὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου;

Προτρέπει ὁ Παῦλος νὰ μνημονεύουμε αὐτὰ πού εἶπε ὁ Κύριος, «*Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν*» (ἔ.ἀ.), ὅτι δηλαδὴ εἶνε **καλύτερα νὰ δίνῃ κανεὶς παρὰ νὰ παίρνῃ**. Σύμ-

φωνα μὲ τὰ λόγια αὐτά, συμφέρει νὰ ἐλεῆς. Αὐτὸ βέβαια ἰσχύει ἂν κάποιος πιστεύῃ· γιὰτὶ ἂν δὲν πιστεύῃ, ἀλλάζουν τὰ κριτήρια.

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς, πού ἐνεργοῦμε μὲ κοσμικὰ κριτήρια, ἐξετάζοντας τὸν ἑαυτό μας ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ Κυρίου, βλέπουμε ὅτι ζοῦμε μὲ ἀσπλαχνία καὶ ἀδιαφορία γιὰ τὸν πλησίον, καὶ ἀκούγοντας τὸ ῥητὸ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ σκεπάσουμε ἀπὸ ντροπὴ τὸ πρόσωπό μας. Γιὰτὶ —ποιός δὲν τὸ βλέπει;— ὡς πρόγραμμα στὴ ζωὴ μας δὲν ἔχουμε τὸ «*Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν*» (προτιμότερο νὰ δίνῃς ἐλεημοσύνη παρὰ νὰ παίρνῃς), ἀλλὰ τὸ ἀντίθετο, «*μακάριον μᾶλλον λαμβάνειν ἢ διδόναι*»· πρόγραμμά μας εἶνε τὸ «*μακάριοι οἱ κατέχοντες*», ἢ ὅπως λένε οἱ πολλοὶ «*ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἴχῃς*». Ζητᾶμε νὰ τὰ κρατήσουμε **ὅλα γιὰ τὸν ἑαυτό μας** καὶ νὰ μὴν ἀφήσουμε τίποτα γιὰ τοὺς ἄλλους.

Ἄλλ' ἀκριβῶς γιὰ τὴν αἰτία αὐτὴ ἡ ἀνθρωπότητα κατήντησε μιὰ «*ἀγέλη λύκων*», πού ὁ ἕνας προσπαθεῖ νὰ φάῃ τὸν ἄλλο. Δὲν βλέπετε; Ὅλα **τὰ κράτη**, καὶ πρὸ παντὸς τὰ ἰσχυρότερα, ζητοῦν ν' ἄρπάξουν ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ ἀνίσχυρα κράτη, ὅ,τι ἔχουν καὶ δὲν ἔχουν, αὐτὰ ὅμως νὰ μὴ δώσουν ἀπολύτως τίποτα, οὔτε μιὰ λουρίδα γῆς, οὔτε ἕνα τόννο πετρελαίου. Τὰ μεγάλα κράτη δὲν ἐλεοῦν τὰ μικρά, ἀλλὰ σὰν λύκοι ζητοῦν νὰ τὰ καταβροχθίσουν. Τὸ ἴδιο ἐφαρμόζουν καὶ **οἱ πλούσιοι** ἀπέναντι στοὺς φτωχοὺς καὶ ἀδυνάτους· συγκεντρώνουν στὰ χρηματοκιβώτιά τους καθημερινῶς ἑκατομμύρια χρήματα καὶ πλοῦτη, σ' αὐτὸν ὅμως πού πάσχει δὲν δίνουν οὔτε μιὰ δραχμὴ.

Ἦ Χριστέ μου! Ὁ λόγος σου «*Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν*» ἔχει περιφρονηθῆ, ἔχει ξεχασθῆ, ἔχει ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς Γῆς. Ὅπου κι ἂν σταθοῦμε ἀκοῦμε ἄλλα λόγια κι ὅπου κι ἂν στρέψουμε τὸ βλέμμα, ἀντικρίζουμε τὸ διαβολικὸ σύνθημα «*Ἄρπαξε νὰ φᾶς καὶ κλέψε νὰ ἴχῃς*». Ἄλλὰ καὶ γι' αὐτὸ **ὁ κόσμος κατήντησε ἕνα φοβερὸ θηριοτροφεῖο**.

Ἔσταυρωμένε Θεέ τῆς ἀγάπης! Πόσο θὰ διαρκέσῃ ἀκόμη αὐτὴ ἡ σκληροκαρδία; Συντόμευσε τὰ χρόνια αὐτὰ τῆς βαρβαρότητος. Καὶ δῶσε μας **νὰ κατανοήσουμε** ὅλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, ἔθνη καὶ ἄτομα, **νὰ νιώσουμε καὶ νὰ ἐφαρμόσουμε** στὴν καθημερινή μας ζωὴ τὴν θεῖαν ἐντολὴν σου «*Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες*» καὶ «*Μακάριόν ἐστι μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

Ἄρθρο πού δημοσιεύθηκε στὸ περιοδικὸ τῆς ἱ. μητροπόλεως Αἰτωλίας & Ἀκαρνανίας «Κοσμάς ὁ Αἰτωλός» (Μεσολόγγι, φ. 243/9-6-1940, σσ. 69-70). Μεταφορὰ σὲ ἀπλή γλώσσα καὶ μικρὴ ἀνάπτυξις 9-5-2019.

Τὸ φυλλάδιο διανέμεται ἀπὸ τὸν Ἱεραποστολικὸ Σύνλογο Κυριακῆ, τηλ: 23510 22183 — Κατερίνη, μὲ τὴν εὐλογία τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Στὸ διαδίκτυο στὸν ἰστότοπο: <http://www.iskiriaki.com>

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2197	Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς (Πράξ. 2,1-11) 16 Ἰουνίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ἡ «βιαία πνοή»

«Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι» (Πράξ. 2,2)

Εἶνε Πεντηκοστή, ἀγαπητοί μου. Οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ ὑπόλοιποι μαθηταὶ τοῦ Κυρίου τὴν ἡμέρα αὐτὴ βρίσκονται συγκεντρωμένοι **στο ὑπερῶο**, ἓνα εὐρύχωρο δωμάτιο - μιὰ μικρὴ αἴθουσα, στὸν ἐπάνω ὄροφο ἑνὸς σπιτιοῦ τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἐνωμένοι μεταξύ τους μὲ τὴν ἀδελφικὴ ἀγάπη καὶ τὴν κοινὴ προσευχὴ, σὰν ἓνας ἄνθρωπος, ἀναπολοῦν μὲ ἀγαλλίασι τὸν γλυκὺ Διδάσκαλό τους, ποὺ πρὶν δέκα ἡμέρες ἀνελήφθη στοὺς οὐρανοὺς. Ζώντας μέσα σὲ μιὰ θεϊκὴ ἀτμόσφαιρα, **περιμένουν τὴν ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως** τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή;

Ὁ Χριστὸς τὸ βράδυ τοῦ μυστικοῦ δείπνου τοὺς εἶπε ἐπανειλημμένως καὶ πολὺ καθαρά: Ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν οὐράνιο πατέρα «*καὶ ἄλλον παράκλητον δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ ὁ κόσμος οὐ δύναται λαβεῖν*» (ἔ.ἀ. 14,16-17). Καὶ πάλι: «*Ὅταν ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ*» (ἰω. 15,26). Καὶ πιδό κάτω: «*ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν*» (ἰω. 16,13). Καὶ ἀρκετὰ **νωρίτερα ἀπὸ τὴ σταυρικὴ θυσία** του τοὺς εἶχε προετοιμάσει: «*Ὅταν κάποτε λόγῳ τῆς πίστεώς σας σ' ἐμένα θὰ σᾶς ὁδηγοῦν νὰ δικασθῆτε, μὴ μεριμνᾶτε τί θὰ πῆτε στὴν ἀπολογία σας, γιατί «τὸ ἅγιον Πνεῦμα» θὰ σᾶς διδάξῃ «ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἃ δεῖ εἰπεῖν*» (Λουκ. 12,12). Καὶ ἄλλοτε πάλι τοὺς μίλησε «*περὶ τοῦ πνεύματος*» ποὺ θὰ ἔπαιρναν «*οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν*» (ἰω. 7,39). Αὐτὰ τότε.

Καὶ **μετὰ τὴν ἀνάστασί του** ὁ Κύριος, στοῦ διάστημα τῶν σαράντα ἡμερῶν ποὺ παρέμεινε ἀκόμη ἐπάνω στὴ γῆ, τοὺς εἶχε πεῖ κατ' ἐπανάληψιν, νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ νὰ περιμένουν «*τὴν ἐπαγγελίαν*

λίαν (τὴν πραγματοποιήσει δηλαδὴ τῆς ὑποσχέσεως) **τοῦ πατρὸς**», γιὰ τὴν ὁποία πολλὲς φορές, ὅπως εἶδαμε ἐδῶ, τοὺς εἶχε βεβαιώσει. Προσέθεσε μάλιστα τὴν ἐξῆς βαρυσήμαντη δήλωσι: «*Ἰωάννης μὲν (ὁ Πρόδρομος) ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἀγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας*» (Πράξ. 1,4-5).

Τώρα λοιπόν, δέκα μέρες μετὰ τὴν ἀνάληψι τοῦ Κυρίου, ἡ στιγμὴ ποὺ περιμέναν ἦρθε: **τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει!** Τὸ σπῆτι ὅπου ἦταν συναθροισμένοι οἱ ἀπόστολοι μεταβάλλεται σὲ κολυμβήθρα, μέσα στὴν ὁποία δέχονται τὸ βάπτισμα ὅλοι. Καὶ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ βαπτίσματος αὐτοῦ γίνονται ἀμέσως φανερά. Οἱ ἀπόστολοι μιλοῦν ὄχι πιὰ σὰν νήπια ἀλλὰ σὰν σοφοί, μυημένοι στὰ μυστήρια τοῦ οὐρανοῦ· ἀρχίζουν νὰ λένε λόγια ἀσυνήθιστα στὴ γῆ, θεϊκά, ὑπερφυσικά: νὰ «*ἀποφθέγγωνται*», ὅπως ψάλλει ὁ ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας, «*ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι, τῆς ἀγίας Τριάδος*» (αἰνοὶ Πεντηκ.).

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει. Καὶ **πῶς κατεβαίνει**; «*Ὅσπερ ἤχος φερομένης πνοῆς βιαίας*» καὶ «*ὡς γλώσσαι πυρός*». Ὁ ἱερός συγγραφεὺς τῶν Πράξεων τῶν ἀποστόλων περιγράφει τὸ θεῖο γεγονός ὡς ἐξῆς. «*Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἤχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι· καὶ ὠφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἀγίου*» (Πράξ. 2,2-4).

Ἀφήνοντας πρὸς τὸ παρὸν τὸ «*γλώσσαι ὡσεὶ πυρός*», ἃς ἐξετάσουμε σήμερα μὲ συντομία, γιατί τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει ὡς «**βιαία πνοή**», **σὰν σφοδρὸς ἄνεμος**.

Ἡ κάθοδος τοῦ παναγίου Πνεύματος, ἀγαπητοί μου, ὡς «**βιαίας πνοῆς**», σύμφωνα μὲ

τῆ διδασκαλία τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἔρχεται **νὰ φανερώσῃ στὸν κόσμον τὴ δύναμι καὶ τὴν ὀρμητικότητα του**. Παρατηρήστε τί γίνεται ὅταν φυσήξῃ δυνατὸς ἄνεμος. Ὅπως ἕνας τυφώνας ὅπου πνεύσῃ σαρώνει στὸ πέρασμά του ὅ,τι βρῆ κ' ἔχει τὴ δύναμι νὰ παίρνῃ στέγες σπιτιῶν καὶ νὰ ξερριζώσῃ δέντρα, ἔτσι καὶ ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὅταν πνεύσῃ σὲ ψυχὲς δεκτικὲς, ἔχει τὴ δύναμι νὰ ξερριζώσῃ τ' ἁμαρτωλὰ πάθη, ποὺ σὰν τὰ γέρικα καὶ βαθύρριζα δέντρα τοῦ δάσους φαίνονται πανίσχυρα καὶ ἀνεκρίζωτα. Μπροστὰ στὴ δύναμι τῆς θείας χάριτος καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἐνέργεια τοῦ παναγίου Πνεύματος τίποτε δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ. Ὅταν ἡ θεία χάρις πνεύσῃ στὴν καρδιὰ τοῦ μετανοημένου ἁμαρτωλοῦ, ἃς ὑψώνωνται τὰ πάθη σὰν πανύψηλα δέντρα κι ἃς πιέζουν τ' ἁμαρτήματα σὰν βουνα τὴν καρδιά· τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο θὰ τὰ παρσύρῃ σὰν ἄχυρα καὶ θὰ τὰ θάψῃ γιὰ πάντα στὸ πέλαγος τοῦ θεικοῦ ἐλέους.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατεβαίνει στὴν ἁμαρτωλὴ Γῆ σὰν «*πνοὴ βιαία*», γιὰ νὰ δηλωθῆ ἀκόμη καὶ **στοὺς ἴδιους τοὺς ἁγίους** ἀποστόλους καὶ ὄλους τοὺς ἐργάτες τοῦ Κυρίου, ὅτι στὴν προέλασι τοῦ εὐαγγελίου καὶ τὴν ἐξόρμησι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνὰ τὰ ἔθνη **καμμιὰ δύναμι δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῆ**. Τὸ κήρυγμα σὰν ζωογόνο πνοὴ θὰ εἰσχωρήσῃ παντοῦ καὶ θὰ φέρῃ τέτοια ψυχικὴ ἀνακούφισι, σὰν ἐκείνη ποὺ νιώθει κανεὶς ὅταν, ἐκεῖ ποὺ ἀσφυκτιᾷ ἀπὸ ἔλλειψι ἀέρος καὶ κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ, ἔρχεται σ' ἐπαφὴ μὲ ἕνα δροσερὸ καὶ ζωογόνο ῥεῦμα ἀέρος.

Ἄλλὰ θὰ πῆ κανεὶς· Ὁ κόσμος δὲν θὰ 'νε ὁλος δεκτικὸς. Ἀσφαλῶς θὰ ὑπάρχουν πάντοτε κ' **ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἀρνηθοῦν** τὴν εὐεργετικὴ πνοὴ τοῦ Παρακλήτου καὶ ἀπὸ συνειδητὴ ἐπιλογὴ καὶ ἠθελημένη κακία ὄχι μόνο θὰ κλείσουν ὄλους τοὺς ψυχικοὺς πόρους των, ὥστε νὰ μὴν αἰσθανθοῦν τὴν δροσοβόλο αὔρα τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ καὶ θὰ θελήσουν νὰ φέρουν προσκόμματα στὸ ἔργο τῆς Ἐκκλησίας· τί θὰ γίνῃ λοιπὸν μ' αὐτούς;

Θὰ πνεύσῃ, ἀγαπητοί μου, καὶ γι' αὐτούς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ὡς «*βιαία πνοή*»· ἀλλὰ ἡ πνοὴ αὐτὴ δὲν θὰ εἶνε εὐεργετικὴ, θὰ εἶνε τιμωρητικὴ, θὰ εἶνε πνοὴ ποὺ **θὰ τοὺς συνταράξῃ καὶ θὰ τοὺς λικμίσῃ**. Γιὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου θὰ πάρῃ τόση ὀρμὴ καὶ τέτοια ὀξύτητα, ὥστε θὰ ἐνεργήσῃ σὰν θύελλα καὶ σὰν ἀνεμοστρόβιλος· θὰ κατεδαφίσῃ τὰ σαθρὰ οἰκοδομήματα τῆς ἀπιστίας καὶ θὰ ἐξευτελίσῃ τὰ γελοῖα ὑποκείμενα ποὺ νό-

μισαν πὼς μποροῦν ν' ἀνακόψουν τὴν προέλασι τοῦ «*λευκοῦ ἵππου*» τοῦ «*λόγου τοῦ Θεοῦ*», ποὺ «*ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ*» (Ἀπ. 6,1-2 19,11-13).

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο «*ὅπου θέλει πνεῖ*» (Ἰω. 3,8), **ἢ πνοὴ καὶ ἡ κίνησί του εἶνε ἀσύλληπτη**. Ἔχει μύριους τρόπους γιὰ νὰ διεισδύσῃ καὶ στὶς πιὸ μυστικὲς πτυχὲς τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς, ὥστε οἱ ἐχθροὶ του, ποὺ πάνω στὴ μανία τους φράζουν ὠρισμένα ἐξωτερικὰ παράθυρα τοῦ Χριστιανισμοῦ νομίζοντας πὼς ἔτσι ἐμποδίζουν τὴν πίστι νὰ ἐπιδρᾷ στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, φαίνονται κωμικοί. ὦ, πόσο μικροὶ καὶ γελοῖοι ἀποδεικνύονται! Κλείνουν ἕνα παράθυρο, ἀλλὰ νὰ ὅπου αὐτοὶ κλείνουν τὸ ἕνα παράθυρο, γιὰ νὰ μὴ εἰσέλθῃ τὸ ζωογόνο ῥεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ ἡ χάρις τοῦ παναγίου Πνεύματος ἀνοίγει διάπλατα δέκα παράθυρα καὶ θύρες, ἀπ' ὅπου μπαίνει τόσο ὀρμητικὴ ἡ δύναμι τοῦ Χριστοῦ, ὥστε βρισκόμαστε καὶ πάλι ἐμπρὸς στὸ θαῦμα τῆς Πεντηκοστῆς· «*καὶ ἐπλήρωσεν ὄλον τὸν οἶκον οὗ* (=ὅπου) *ἦσαν καθήμενοι*» (Πράξ. 2,2). Ναί! Θαυμάζουν οἱ ἄπιστοι τῶν ἡμερῶν μας πὼς παρ' ὅλη τὴν ἀντίδρασί τους ὑπάρχουν οἰκογένειες, καὶ χωριά, καὶ πόλεις, ποὺ θρησκευοῦν· θαυμάζουν καὶ ἀποροῦν, γιὰτὶ δὲν γνωρίζουν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο **πνέει στὶς καρδιὲς κατὰ τρόπο ἀόρατο καὶ μυστηριώδη**.

* * *

ὦ **Πνεῦμα πανάγιο!** σύ, τὸ τρίτο Πρόσωπο τῆς παναγίας Τριάδος· σύ, ποὺ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς «*ὡς βιαία πνοή*» κατέβηκες στὸ ὑπερῶο τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἐτέλεσες τὰ μεγάλα καὶ ὑπερφυσικὰ ἐκεῖνα γεγονότα τῆς Ἐκκλησίας μας· **πνεῦσε**, σὲ παρακαλοῦμε, καὶ **στὶς δικές μας καρδιές**. Πνεῦσε, γιὰ νὰ μᾶς δροσίσης· γιὰτὶ ζοῦμε ἐν μέσῳ «*καμίνου ἐπταπλασίως καιομένης*» (πρβλ. Δαν. 3,19,22), ποὺ πυρακτώνεται ἀπὸ τὴ φλόγα τῆς ἁμαρτίας. Πνεῦσε, γιὰ νὰ ξερριζώσῃς τὰ πάθη· γιὰτὶ ἡ ψυχὴ μας ἀναστενάζει κάτω ἀπὸ τὴ θανατηφόρο σκιὰ τῶν δέντρων τῆς ἁμαρτίας. Πνεῦσε **μέσα στὴν Ἐκκλησία σου**, γιὰ νὰ ἐξαφανιστοῦν τὰ ἔλη τῆς θρησκευτικῆς ἀδιαφορίας. Πνεῦσε καὶ μέσα **στὴν ἀνθρωπότητα** σὰν θύελλα, γιὰ νὰ «*συντριψῆς τοὺς ὑπεναντίους*» καὶ νὰ τοὺς σκορπίσης «*ὡσεὶ χνοῦν κατὰ πρόσωπον ἀνέμου*» (πρβλ. Ἔξ. 15,7. Ψαλμ. 17,43), αὐτούς ποὺ πολεμοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Πνεῦμα πανάγιο, σὲ παρακαλοῦμε, «*ἐλθὲ καὶ σκηνώσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος· καὶ σῶσον, Ἄγαθέ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν*» (δοξαστ. αἰν. Πεντηκ.)· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2199	Κυριακὴ Ἁγίων Πάντων (Α' Ματθαίου) 23 Ἰουνίου 2019	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

Ὁμολόγησε ἐμπράκτως Χριστόν!

«Πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς...» (Ματθ. 10,32)

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ ἐορτὴ τῶν ἁγίων Πάντων καὶ θέλω ὁ γέρον ἐπίσκοπος νὰ πῶ λίγες λέξεις γι' αὐτούς. **Ποιοὶ εἶνε οἱ ἅγιοι Πάντες;**

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει πολλοὺς ἁγίους. Τὸ ἔτος ἔχει 365 ἡμέρες· καὶ κάθε μέρα, πού ὁ ἱερεὺς χτυπάει τὸ πρῶτὴν τὴν καμπάνα, στὴν ἐκκλησία μνημονεύουμε ἁγίους μὲ τὰ ὀνόματά τους. Πότε ἐορτάζει ἓνας ἅγιος, πότε ἐορτάζουν δύο, πότε τρεῖς, πότε πέντε, πότε ἑκατὸ, πότε διακόσιοι, πότε χίλιοι καὶ περισσότεροι. Αὐτοὶ εἶνε **οἱ γνωστοὶ ἅγιοι**. Ἄλλ' ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς ἔχουμε καὶ ἁγίους ἀγνώστους. Ποιοὶ εἶνε **οἱ ἀγνώστοι ἅγιοι**; Εἶνε ὅσοι δὲν γνωρίζουμε τὰ ὀνόματά τους· τὰ γνωρίζει ὁ Θεὸς καὶ εἶνε γεγραμμένα ἐν οὐρανῷ στὸ «βιβλίον τῆς ζωῆς» (βλ. Λουκ. 10,20. Ἀπ. 13,8. πρβλ. Φιλίπ. 4,3).

Ὅλοι μαζί, γνωστοὶ καὶ ἀγνώστοι ἅγιοι, συναποτελοῦν τοὺς ἁγίους Πάντας. **Οἱ ἅγιοι Πάντες** προέρχονται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμον. Εἶνε ἄντρες καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ νέες, μικρὰ παιδιὰ καὶ γέροντες· εἶνε ἀπὸ διάφορες χώρες, φυλές καὶ γλώσσες, ἀπὸ διάφορους χρόνους καὶ ἐποχές, ἀπ' ὅλους τοὺς αἰῶνες. Καὶ μέχρι σήμερα ἔχουμε ἁγίους· τώρα ἀνακηρύσσονται μάρτυρες ἀπὸ τὴ Ῥωσία κι ἀπὸ ἄλλοῦ. Ἀμέτρητες εἶνε οἱ θυσίες Χριστιανῶν γιὰ τὴν πίστι. Δὲν παύει ὁ Χριστὸς νὰ γεννᾷ ἁγίους.

Τί ἔκαναν οἱ ἅγιοι Πάντες, ὥστε νὰ τοὺς μνημονεύη καὶ νὰ τοὺς τιμᾷ ἡ Ἐκκλησία μας; Ἄνθρωποι ἦταν κι αὐτοί. Κανεὶς στὸν κόσμον αὐτὸν δὲν γεννιέται ἅγιος, ὅλοι εἴμαστε ἁμαρτωλοὶ· δὲν περνάει μέρα χωρὶς νὰ πέσουμε σὲ κάποια ἁμαρτία, εἴτε μὲ τὸ σῶμα εἴτε μὲ τὴν ψυχὴ καὶ νοερῶς. Ἔτσι καὶ οἱ ἅγιοι αὐτοί. Πῶς λοιπὸν ἔχουν τὸ φωτοστέφανο τῆς ἀγιότητος καὶ τοὺς ἐορτάζουμε; Τοὺς ἐορτάζουμε διότι **τήρησαν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου** πού ἀκούσαμε σήμερα. Ἄκουσαν τὸ «Πᾶς ὅστις ὁμολο-

γήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων...» (Ματθ. 10,32), καὶ **ὠμολόγησαν τὸ ὄνομά του**.

● Ὅπως βλέπουμε, ἀγαπητοί μου, πρῶτο καὶ βασικὸ γνῶρισμα τοῦ πιστοῦ καὶ ἁγίου εἶνε ἡ **ὁμολογία πίστεως**, ὅτι πρέπει νὰ ὁμολογοῦμε τὴν πίστι μας στὸ Χριστό. Ποιὰ πίστι; Τὴν ἀληθινή, αὐτὴ πού μᾶς δίδαξε ἐκεῖνος. Τὸ ζητεῖ ὁ ἴδιος, ὅπως ἀκούσαμε· Ὅποιος ντραπή καὶ μὲ ἀρνηθῆ, λέει ὁ Χριστὸς, θὰ ντραπῶ καὶ θὰ τὸν ἀρνηθῶ κ' ἐγὼ κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς παγκοσμίου Κρίσεως (ἔ.ἀ.). Καὶ ἔκφρασι τῆς πίστεως αὐτῆς εἶνε – ποιό; Τὸ ἀπλούστατο ἀλλὰ καὶ τόσο οὐσιαστικόν· **τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ**.

Τί εἶνε ὁ σταυρὸς πού σημειώνουμε ἐπάνω μας; Εἶνε μία σιωπηρὰ δήλωσις, ὅτι πιστεύουμε στὸν σταυρωθέντα Σωτῆρα Χριστό. Παρατηρῶ ὅμως ὅτι πολλοί, καὶ σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ, δὲν εἶνε προσεκτικοί· δὲν κάνουν κανονικὰ τὸ σταυρὸ τους, μολονότι ἔχουν διδαχθῆ πῶς πρέπει νὰ γίνεται. **Ὁ σταυρὸς ἔχει σημασία**.

Πρῶτα - πρῶτα τὸ σταυρὸ μας δὲν τὸν κάνουμε μὲ τὰ τέσσερα ἢ πέντε δάκτυλα, ὅπως οἱ φράγκοι. Οἱ ὀρθόδοξοι τὸν κάνουμε **ἐνώνοντας τὰ τρία μας δάκτυλα**. Τί σημαίνει αὐτό; Δηλώνουμε ἀμέσως, ὅτι ἀνήκουμε στὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία καὶ ὁμολογοῦμε ποιὸν Θεὸ λατρεύουμε. Ἁγία Τριάς, λέμε, ἐλέησον τὸν κόσμον κ' ἐμένα τὸν ἁμαρτωλό. Εἶνε ὁμολογία καὶ προσευχή. Ὅταν φέρνουμε τὰ τρία δάκτυλα **ψηλὰ στὸ μέτωπο**, λέμε μυστικὰ ὅτι ὁ Χριστὸς ὡς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Θεὸς ἦταν πολὺ ψηλά, πάνω ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ τοὺς γαλαξίες. Ὅταν κατόπιν κατεβάζουμε τὸ χέρι **στὴν κοιλιά**, δηλώνουμε, ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἐγένε καὶ «*Υἱὸς ἀνθρώπου*» (Δαν. 7,13. Ματθ. 8,20 κ.ἀ.). Χαμήλωσε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβηκε στὴ γῆ, σὰν ἔβαν ἀετὸ πού ἀπὸ τὰ ὕψη χαμηλώνει κἀνοντας κύκλους καὶ κάθεταί πάνω σ' ἓνα βράχο

– τὸ εἶδα αὐτὸ ὅταν ἦμουν ἱεροκήρυκας στὰ βουνὰ τῆς Πίνδου. Ἡ χειρονομία μας σημαίνει· Σ' εὐχαριστοῦμε, Χριστέ, ποὺ κατέβηκες στὴ γῆ καὶ πῆρες σάρκα ἀπὸ τὰ πάναγνα αἵματα τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου. Ἐπειτα φέρνουμε τὸ χέρι μας **στὸν δεξιὸ ὦμο** ἐννοώντας· Ἀξίωσε κ' ἐμᾶς, Χριστέ, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ὅπως τὸν ἐκ δεξιῶν ληστή ποὺ εἶπε τὸ «*Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου*» (Λουκ. 23,42). Τέλος φέρνουμε τὸ χέρι **στὰ ἀριστερὰ** παρακαλώντας· Χριστέ, μὴ μᾶς καταδικάσῃς μὲ τοὺς κολασμένους.

Αὐτὴ εἶνε ἡ σημασία τοῦ σταυροῦ. **Εἶνε προσευχὴ ὁλόκληρη.** Ἄν κἀνης μιὰ φορὰ κανονικὰ καὶ μὲ πίστι τὸ σταυρὸ, μπορεῖ νὰ γίνουν καὶ θαύματα. Τώρα –ποῦ καταντήσαμε!– μπαίνεις στὴν ἐκκλησία κ' εἶνε ζήτημα νὰ βρῆς ἕνα Χριστιανὸ ποὺ νὰ κἀνη σωστὰ τὸ σταυρὸ του.

Παλαιότερα μάθαιναν τὸ παιδάκι νὰ σταυρῶνῃ τὸ προσκέφαλό του προτοῦ νὰ κοιμηθῆ· «Πέφτω κἀνω τὸ σταυρὸ μου,

ἄγγελο ἔχω στὸ πλευρὸ μου...».

Σταυρὸ τὸ πρωί, σταυρὸ τὸ μεσημέρι στὸ φαγητό, σταυρὸ τὰ μεσάνυχτα, σταυρὸ βγαίνοντας στὴν ἐξώθυρα, σταυρὸ στὸ δρόμο ἔξω ἀπὸ ἐκκλησία, σταυρὸ στὸ ταξίδι, σταυρὸ παντοῦ. Ἄλλοτε ἔμπαιναν σὲ αὐτοκίνητο κ' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους· τώρα χαχανίζουν, τραγουδοῦν, καπνίζουν, βλαστημοῦν· γι' αὐτὸ ἔχουμε τόσα δυστυχήματα. Ἡ ζωὴ κυλάει χωρὶς σταυρὸ, μακριὰ ἀπὸ τὸν ἐσταυρωμένο Λυτρωτή.

Ἄλλ' ἐκεῖνοι ποὺ μισοῦν τὸ σταυρὸ περισσότερο ἀπ' ὅλους εἶνε οἱ **αἵρετικοί**. Ἕνας χιλιαστής ἢ ἰεχωβίτης, τὸ χέρι νὰ τοῦ κόβῃς, σταυρὸ δὲν κἀνει! Τὸ ὅτι δὲν ἀγαπᾷ τὸ σταυρὸ τοῦ Κυρίου εἶνε κ' ἕνας τρόπος νὰ τὸν καταλάβῃς ὅτι δὲν εἶνε ὀρθόδοξος Χριστιανός.

Θέλω **νὰ κἀνετε τὸ σταυρὸ σας σωστά**· διαφορετικά, εἶνε θεομπαιξία, κοροϊδεύουμε τὸ Θεό. Ἡ εἶσαι ἄπιστος καὶ δὲν κἀνεις καθόλου σταυρὸ, ἢ, ἀφοῦ τὸν κἀνεις, νὰ τὸν κἀνης ὅπως τὸν ἔκαναν οἱ μανάδες καὶ οἱ γιαγιάδες μας. Αὐτές, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ἀγράμματα, μᾶς διδάσκαν μικρὰ παιδιὰ. Σήμερα ποιά γιαγιά καὶ ποιά μάνα παίρνει τὸ παιδὶ νὰ τὸ διδάξῃ τὸ σταυρὸ, ν' ἀγιάσουν τὰ χεράκια τὰ εὐλογημένα; Τὸ παιδὶ εἶνε σὰν ἀγγελούδι. Ἄμα δῆς παιδὶ νὰ κἀνη τὸ σταυρὸ του, εἶνε ἀσφάλεια γιὰ τὸ σπίτι. Οἱ μεγάλοι καταντήσαμε ὅλοι δυστυχῶς χωρὶς πίστι, χωρὶς Θεό. Γι' αὐτὸ θὰ ἔρθῃ τιμωρία, θὰ γίνουν τρομερὰ γεγονότα στὸν κόσμος.

● Για τὴν ὁμολογία τῆς πίστεως βέβαια δὲν ἀρκεῖ μόνο τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ· γιατί ὑπάρχουν καὶ ὠρισμένοι ποὺ κἀνουν σταυρούς,

καὶ μάλιστα μεγάλους, ἀλλὰ «*ἡ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει*» ἀπὸ τὸν Κύριο (πρὸβλ. Ἦσ. 29,13 = Ματθ. 15,8. Μάρκ. 7,6). Γι' αὐτὸ μαζὶ μὲ τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ εἶνε ἀπαραίτητα τὰ **ἔργα τῆς πίστεως**. Ἄν πιστεύῃς, ὁμολόγησε ἐμπράκτως Χριστόν· τότε θὰ εἶσαι συνεπής, τότε **θὰ ἐκτελῆς τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ**· καὶ κορυφαῖες ἐντολὲς εἶνε τὸ «*Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου*» μὲ ὅλο τὸ εἶναι σου, καὶ τὸ «*Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου*» σὰν τὸν ἑαυτὸ σου (Δευτ. 6,5· 10,12. Λευίτ. 19,18 = Ματθ. 22,37-39). **Ἀγάπη!** Ὅποιος ἐκτελεῖ τὶς θεῖες ἐντολές, αὐτὸς εἶνε πράγματι κοντὰ στὸ Θεό.

Μερικοὶ ὄχι μόνο σταυρὸ δὲν κἀνουν, ὄχι μόνο ἐντολὲς δὲν ἐκτελοῦν, ἀλλὰ καὶ πηγαίνουν κόντρα μὲ τὸ Θεό, βλαστημοῦν τὰ θεῖα. Κατηγοροῦμε τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ κανένας Τοῦρκος δὲν βλαστημᾷ τὸν Ἀλλάχ. Αὐτοί, οἱ θεωρούμενοι Χριστιανοί, ἐνῶ ἔχουμε τὴ μόνῃ ἀληθινὴ πίστι στὸν κόσμος, βλαστημοῦν τὰ ὅσια καὶ ἱερά. Νὰ τὸ ξέρετε· δὲν ἀμαρτάνει μόνο ὁ βλάστημος· ἀμαρτάνει καὶ ὅποιος τὸν ἀκούει καὶ δὲν διαμαρτύρεται. Λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός· Ὅποια ἄλλη προσβολὴ κι ἂν μοῦ κἀνης σὲ συγχωρῶ, ἀλλ' ἐὰν βλαστημῆς Χριστὸ καὶ Παναγιά δὲν ἔχω μάτια νὰ σὲ δῶ. **Ἐκεῖ ποὺ ἀγαποῦν τὸ Χριστό**, πρέπει ὅλοι, μικροὶ - μεγάλοι, γυναῖκες - ἄντρες, νὰ ἔνε ἀγαπημένοι, μονοιασμένοι, ἁγιασμένοι. Μεταξὺ τους νὰ μὴν ἀκούγεται **βλαστήμια**, νὰ μὴν ὑπάρχῃ μίσος καὶ **ἔχθρα** ἀσυγχώρητη, νὰ μὴ συμβαίνῃ **διαζύγιο**, νὰ μὴ γίνωνται **ἐκτρώσεις**. Τὸ 1912 ἕνας Ἑλληνας πέθαινε τὸ πρωί, καὶ ὡς τὸ βράδυ γεννιόντουσαν ὀχτῶ· τώρα ἕνας πεθαίνει τὸ πρωὶ καὶ μέχρι τὸ βράδυ μισὸς γεννιέται! Στὴν Τουρκία ἕνας Τοῦρκος πεθαίνει τὸ πρωί, καὶ ὡς τὸ βράδυ γεννιῶνται δῶδεκα. Ἔχουν πληθὸς παιδιὰ. Ἐμεῖς; Ρωτᾶς, –Πόσα παιδιὰ ἔχετε; κι ἀκοῦς συνεχῶς· –Δύο, δύο, δύο... Οἱ πολύτεκνοι ἐλάχιστοι. Σβήνουμε.

Ἐκεῖ ποὺ ἀγαποῦν τὸ Χριστό, ὑπάρχει ἀγάπη καὶ ὁμόνοια. Δὲν μένει κανεὶς ἀμετανόητος καὶ ἀνεξομολόγητος, δὲν γίνονται πολιτικοὶ «γάμοι», δὲν μένουν ἀνεκκλησίαστοι. Στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς ὁ Τοῦρκος ἀπηγόρευε νὰ χτυποῦν καμπάνες, καὶ χωρὶς καμπάνες ἦταν ὅλοι μέσα στὴν ἐκκλησία· τώρα χτυπᾶνε καμπάνες, ἀκούγονται μακριὰ, καὶ κάτι ἐλάχιστοι ἐκκλησιάζονται. **Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς ἐλεήσῃ.**

Αὐτὰ τὰ λίγα εἶχα νὰ σᾶς πῶ, ἀγαπητοί μου. Καὶ τώρα **εὐλογῶ** ὅλους· ἄντρες, γυναῖκες, παιδιὰ, τὶς ἐργασίες, τὰ χωράφια, τὰ ζῶα σας. **Εὐχομαι**, ὁ Θεὸς νὰ εἶνε πάντα μαζὶ σας.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΣΤ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2201

Τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων
Κυριακὴ 30 Ἰουνίου 2019 πρῶν

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἀνάγκη παρηγορίας

«Ἰδὼν ὁ Παῦλος τοὺς ἀδελφοὺς εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρσος» (Πράξ. 28,15)

Νὰ πῶ, ἀγαπητοί μου, τί αισθάνομαι τὴν ὥρα αὐτῇ; **Αἰσθάνομαι κάτι ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ αἰσθανόταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος**, ὁ ὁποῖος ἐ-ορτάζει σήμερα μαζί με τοὺς ἄλλους ἁγίους Ἀποστόλους. Προλαμβάνω τὴν παρεξήγησι·

–Μὰ τολμᾶς, θὰ πῆτε, νὰ συγκρίνης τὸν ἐ-αυτό σου με τὸν Παῦλο, ποὺ ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος **εἶνε ἀσύγκριτος**;

Ἔτσι βέβαια. Τί εἶμαι ἐγώ, τί εἶμαστε ὅλοι ἐ-μεῖς! ἔρπετα μπροστὰ στὸν ἀετό· νὰ μᾶς στύ-ψης ὅλους, δὲν κάνεις οὔτε τὸ νυχάκι τοῦ Παύ-λου. Ἐν τούτοις ὁ ἴδιος μᾶς λέει· «*Μιμηταί μου γίνεσθε καθὼς ἀγὼ Χριστοῦ*» (Α' Κορ. 11,1). Εἶμα-στε ὑποχρεωμένοι νὰ τὸν μιμηθοῦμε· εἶνε **τὸ πρότυπο** γιὰ κάθε ποιμένα· εἶνε τὸ πρότυπο ἀκόμα καὶ γιὰ τὸν πιὸ ἀμαρτωλό. Γιατί καὶ ὁ Παῦλος ἦταν ἀμαρτωλός, βλάσφημος καὶ διώ-κτης τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ξέρουμε, καὶ γι' αὐτὸ εἶπε «*Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἀ-μαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ*» (Α' Τιμ. 1,15).

Ἡ ζωὴ τοῦ Παύλου, με τὶς πτώσεις καὶ τ' ἀ-μαρτήματά του ἀλλὰ καὶ με τὶς νίκες καὶ τοὺς θριάμβους του, εἶνε μία μεγάλη παρηγορία γιὰ κάθε Χριστιανό. Κάποιοι ζητοῦν θαύματα, ἀλ-λά καὶ μόνο ὁ Παῦλος εἶνε **ἀπὸ τὰ μεγαλύτε-ρα θαύματα τῆς πίστεώς μας**.

Θέλετε νὰ δῆτε τὸν Παῦλο; Ἀνοῖξετε **τὸ βι-βλίο Πράξεις τῶν ἀποστόλων**, βιβλίον ἱστορικὸ τὸ ὁποῖο, ἐν ἀντιθέσει με τὰ ἄλλα, ποὺ εἶνε ἱ-στορίες ἐρίδων, πολέμων, ὕλης, σαρκός, αἵμα-τος, ἱστορία τοῦ Ἀδάμ, τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, αὐτὸ εἶνε ἡ ἱστορία τοῦ Πνεύματος, ἱστορία τοῦ νέου Ἀδάμ. Δὲν ψάλλει μιὰ ἔριδα, σὰν ἐκείνην τοῦ Ἀχιλλέως στὴν ἀρχὴ τῆς Ἰλιάδος τοῦ Ὀμή-ρου. Ἐδῶ ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ψάλλει τὸ ἔργο τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ· πῶς ἕνας διώκτης ἔγινε κορυφαῖος ἀπό-στολος, πῶς ἕνα σκοτάδι ἔγινε φῶς, πῶς ἄνθρω-ποι ποὺ ζοῦσαν σὰν τετράποδα ἔγιναν ἄγγελοι.

Ψάλε μας, Λουκᾶ, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Παύλου

– γιατί τὸ μεγαλύτερο μέρος τῶν Πράξεων ὁ-μιλεῖ γι' αὐτόν. Μακάρι νὰ μπορούσαμε νὰ προ-βάλουμε **τὴ ζωὴ του** σὲ μιὰ ταινία με τίτλο «Ὁ Παῦλος». Ἀπ' ὅλη τὴ ζωὴ τοῦ Παύλου θὰ σᾶς παρουσιάσω τώρα μόνο **ἕνα στιγμιότυπο**.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀγαπητοί μου, κατα-διώκεται ἀπὸ τοὺς συμπατριῶτες του Ἰουδαί-ους καὶ τέλος **συλλαμβάνεται στὰ Ἱεροσόλυμα**. Παρὰ λίγο θὰ τὸν εἶχαν θανατώσει ἐπὶ τόπου. Σώθηκε με δραστικὴ ἐπέμβασι τοῦ φρουράρ-χου, μεταφέρθηκε ἀπὸ ἐκεῖ με ἰσχυρὴ συνο-δία ἰππέων καὶ πεζῶν στὴν Καισάρεια καὶ πα-ραδόθηκε στὸ ῥωμαϊκὸ στρατόπεδο (βλ. Πράξ. κεφ. 23ο). Κ' ἐπειδὴ ἔβλεπε τοὺς σκοποὺς τῶν Ἰουδαί-ων θεώρησε τὸν ἑαυτό του ἀσφαλέστερο ἂν βρίσκεται στὰ χέρια τῶν Ῥωμαίων, καὶ τότε εἶπε· «*Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι*» (ἐ.ἀ. 25,11), **ζητῶ νὰ δικαστῶ μπροστὰ στὸν αὐτοκράτορα**. Αὐτὸ ἦταν δικαίωμα κάθε Ῥωμαίου πολίτου.

Ἄλλὰ γιὰ νὰ πάη κανεὶς τότε ἀπὸ τὴν Ἀσία στὴ Ῥώμη ὑπῆρχαν δύο δρόμοι· ὁ χερσαῖος, ποὺ διέσχιζε τὴν Ἑλλάδα κι ἀπὸ τὴν Καβάλα ἔφθανε στὸ Δυρράχιο (ἡ περίφημη Ἑγνατία ὁ-δός), καὶ ὁ θαλάσσιος, ποὺ διὰ τοῦ Κρητικοῦ πελάγους καὶ τῆς Μεσογείου ἔφθανε στὴν Ἴ-ταλία. Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἐξουσία προτίμησε τὸν θα-λάσσιο καὶ ξεκίνησαν **τὸ ταξίδι**. Ὁ Παῦλος εἶ-δε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ τὶς ἀκτὲς τῆς Κύπρου. Ἔφθασαν στὰ Μύρα, ὅπου ἄλλαξαν πλοῖο, κα-τόπιν στὴν Κνίδο, καὶ μετὰ λόγῳ καιροῦ κατέ-βηκαν νοτιώτερα καὶ ἔπλεαν κάτω ἀπὸ τὴν Κρή-τη μέχρι τὸ σημεῖο ποὺ λεγόταν Καλοὶ λιμέ-νες. Ὁ Παῦλος εἶχε τὴ γνώμη νὰ μείνουν ἐκεῖ, ἀλλ' αὐτοὶ σήκωσαν ἄγκυρα καὶ βγήκαν στὸ πέλαγος. Τότε ὅμως φύσηξε τυφωνικὸς ἄνε-μος, ὁ λεγόμενος Εὐροκλύδων, κ' ἔπεσαν σὲ μεγάλη τρικυμία. Ἐπὶ 14 ἡμέρες οὔτε ἥλιο οὔτε ἄστρα ἔβλεπαν· πάλευαν με τὰ κύματα καὶ τὸ πλοῖο ἀχρηστεύθηκε. Παρὰ τὸ **ναυάγιο**, τελι-

κά σώθηκαν. Πώς; Ἀνάμεσά τους ἦταν ἕνας Παῦλος! (πολλές φορές ταξιδιώτες σώζονται γιατί μαζί τους ταξιδεύει και κάποιος ἅγιος ἄνθρωπος· δὲν ἐπεκτείνομαι ἐδῶ ἐπ' αὐτοῦ).

Οἱ ναυαγοὶ βγήκαν ὅλοι γεροὶ **στο νησί Με-λίτη**, στὴ Μάλτα δηλαδή, ὅπου τὸ πλοῖο ἐξώ-κειλε (βλ. Πράξ. 28,1). Οἱ κάτοικοι, μολονότι ἀπολίτι-στοι, τοὺς φιλοξένησαν. Ὁ Παῦλος δὲν παρέ-λειψε κ' ἐκεῖ τὸ εὐεργετικό του ἔργο. Θερά-πευσε καὶ δίδαξε. Τὸ ναυαγίό του ἐγίνε σωτη-ρία γιὰ τὸ νησί· οἱ κάτοικοι τῆς Μάλτας πίστε-ψαν στοῦ Χριστοῦ, καὶ τιμοῦν κάθε χρόνο τὴν 10η Φεβρουαρίου, ἡμέρα τοῦ ναυαγίου.

Μετὰ ἀπὸ τρεῖς μῆνες, τὴν ἄνοιξι μὲ τὰ χε-λιδόνια, οἱ ναυαγοὶ ἔφυγαν μὲ ἄλλο πλοῖο καὶ ἔφτασαν στὶς Συκακοῦσες. Πέρασαν τὰ στενὰ τῆς Μεσσηνίας, τὸν δίαυλο - πορθμὸ πού χω-ρίζει τὴ Σικελία ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴ χερσόνησο (ἐκεῖ πού ἡ ἀρχαία μυθολογία τοποθετοῦσε τὶς Συμπληγάδες Πέτρες καὶ τὰ δύο θηρία Σκύλλα καὶ Χάρυβδι), ἔφθασαν στοῦ Ῥήγιο κι ἀπὸ ἔκει στοὺς Ποτιόλους, ἐπίνειο τῆς πρωτεύουσας τοῦ τότε κόσμου. Ἐκεῖ ὁ Παῦλος βρῆκε Χριστια-νοὺς καὶ παρηγορήθηκε. Μετὰ ἀπὸ μία ἐβδο-μάδα, προχώρησε **πρὸς τὴ Ῥώμη** διὰ τῆς Ἀπ-πίας ὁδοῦ. Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἦταν στρωμένη μὲ τε-τραγωνικοὺς λίθους, γιὰ νὰ περνοῦν οἱ ἄμα-ξες, καὶ δεξιά καὶ ἀριστερὰ ὑπῆρχαν χάνια, ξενοδοχεῖα. Σὲ κάποιο σημεῖο ὑπῆρχε τελω-νεῖο, ὁ Φόρος τοῦ Ἀππίου· ἐκεῖ τοῦ ἔκαναν ἔ-λεγχο, δὲν βρῆκαν τίποτε νὰ τὸν φορολογή-σουν καὶ τὸν ἄφησαν νὰ περάσει. Πρὶν ἀπὸ τὴ Ῥώμη ἦταν ἡ τοποθεσία **Τρεῖς Ταβέρνες**, δη-λαδὴ χάνια. Ἐκεῖ συνέβη τὸ στιγμιότυπο.

Ἐφτασε στοὺς Χριστιανοὺς τῆς Ῥώμης ἡ εἴ-δησι ὅτι ἔρχεται ὁ Παῦλος! Ἐκίνησαν λοιπὸν μὲ τὰ πόδια, βγήκαν σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι καὶ τὸν προὔπανθησαν στὶς Τρεῖς Ταβέρνες. **Ποῦ τὸν ἤξεραν;** (ἀφοῦ ὁ Παῦλος δὲν εἶχε ἐπισκεφθῆ ὡς τότε ἄλλη φορὰ τὴ Ῥώμη).

Ἦταν γνωστὸς ἀπὸ τὴν **Ἐπιστολὴ πρὸς Ῥω-μαίους**, πού εἶχε στείλει. Εἶνε μία ἀπὸ τὶς 14 ἐ-πιστολές του, κατ' ἐμὲ ἡ σπουδαιότερη, πού μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς τὸ «εὐαγγέλιο τοῦ Παύλου». Ἀποτελεῖται ἀπὸ 16 κεφάλαια. Ἐκεῖ μέσα βλέπεις τὶς θεμελιώδεις ἀλήθειες τοῦ εὐαγγελίου, πού εἶνε δόγμα (κεφ. 1ο-12ο) καὶ ἠ-θικὴ (κεφ. 13ο - 16ο). Μερικοὶ στὴν ἐποχὴ μας ζη-τοῦν νὰ χωρίσουν αὐτὰ τὰ δύο· ἀλλὰ ὅπως στὸν ἀργαλειὸ τὸ στημόνι δὲν χωρίζεται ἀπὸ τὸ ὑφάδι ἀλλὰ καὶ τὰ δυὸ μαζί κάνουν τὸ ὕφα-σμα, ἔτσι καὶ στὸν Χριστιανισμὸ δόγμα καὶ ἠθι-κὴ, πίστι καὶ ἔργα, κάνουν τὴν ἀραχνούφαντη στολὴ τῆς Ὁρθοδοξίας. «*Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐ-*

βαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδώσασθε» (Γαλ. 3,27· βλ. & Ῥωμ. 13,14). Χωρὶς αὐτὴν θὰ εἶσαι γυμνὸς καὶ ὁ Κύ-ριος θὰ σοῦ πῆ· «*Ἐταῖρε, πὼς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;*» (Ματθ. 22,12). Χριστιανισμὸς ἴσον «*πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη*» (Γαλ. 5,6).

Κάποιοι θέλησαν σὲ καταστατικούς νόμους νὰ διακρίνουν διατάξεις καὶ ἱερούς κανόνες σὲ δογματικούς καὶ σὲ ἠθικούς, καὶ τοὺς μὲν νὰ καλύψουν μὲ κύρος, τοὺς δὲ ν' ἀφήσουν ἀκάλυπτους. Ἡ μοντέρνα ἠθικὴ βλέπετε κρα-τάει μόνο τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34), κι ἀφήνει τὰ ἄλλα. Naί, τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» εἶνε ἡ κορυφή, ἀλλὰ κορυφὴ χωρὶς βάσι δὲν ὑπάρχει· ὑπάρχει ἡ κορυφὴ, διότι ὑπάρχει ὁ-λόκληρος ὄγκος βουνοῦ· καὶ ὑπάρχει τὸ «*Ἀ-γαπᾶτε ἀλλήλους*», διότι ὑπάρχουν τὰ δόγμα-τα. Ἄν ἀφαιρέσης τὰ δόγματα, τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλ-λήλους*» θὰ καταντήση σεξουαλικὸ ζήτημα. **Ὅχι! τὸ δόγμα ἀπὸ τὴν ἠθικὴ δὲν χωρίζεται**· εἶνε σὰν νὰ κόβης τὴ μισὴ πρὸς Ῥωμαίους ἐ-πιστολή. Θὰ κρατήσουμε τὴν Ὁρθοδοξία.

Ἄς γυρίσουμε ὅμως στοῦ στιγμιότυπο τῆς συναντήσεως. Ὡ καὶ **νὰ ὑπῆρχε φωτογραφι-κὸς φακὸς ν' ἀπαθανάτιση τὴ σκηνή!** Μόλις εἶδαν τὸν Παῦλο, θὰ ἔπεσαν στὰ γόνατα, θὰ ἔ-κλαιγαν, θὰ φιλοῦσαν τὰ χέρια, τὰ πόδια, τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων του. Τὸν ἐνιωθαν παρα-πάνω ἀπὸ συγγενῆ καὶ οἰκεῖο τους. Ὁ κόσμος σήμερα δὲν μπορεῖ νὰ νιώσῃ τὴν ἀγάπη ἐκει-νὴ τῆς πρώτης χριστιανικῆς ἐποχῆς...

Καὶ ὁ Παῦλος; Τί γράφει ὁ Λουκάς στὶς Πρά-ξεις τῶν ἀποστόλων; Ὅταν τοὺς εἶδε, ἄντρες - γυναῖκες - παιδιὰ, νὰ κλαῖνε ἀπὸ ἀγάπη καὶ χαρὰ, «*εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ ἔλαβε θάρσος*», **εὐχαρίστησε τὸ Θεὸ καὶ πῆρε θάρρος** (Πράξ. 28,15). Μετὰ ἀπὸ τόσες δύσκολες ἡμέρες καὶ νύχτες (ἀγωνία, διωγμὸ, φυλακὴ, δίκες, ταξίδι, ναυά-γιο, πείνα, δίψα, τλαιπωρία), ἀνθρώπινο ἦ-ταν νὰ εἶχε ὑποστῆ κι αὐτὸς κάποιο κλονισμὸ, μιὰ στιγμιαία ἀπογοήτευσι. Καὶ τώρα, ὅταν εἶ-δε τοὺς Χριστιανοὺς, πῆρε θάρρος. Ποιός; Ὁ Παῦλος. Τί σημαίνει αὐτό, ἀγαπητοί μου;

* * *

Εἶσαι ἄνθρωπος, ἀδελφέ μου; Καὶ Παῦλος καὶ Πέτρος νὰ ἴσαι, ἐφ' ὅσον ζῆς στὸν κόσμο αὐτόν, **ἔχεις ἀνάγκη παρηγορίας**. Ὅχι μόνο ἀπὸ τὸ Θεὸ, ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀνθρώπινη συμπαράστασι. Ἀλλοίμονο ἂν στὰ σπίτια μέσα δὲν ὑπάρχουν οἱ παρήγοροι ἄγγελοι. Ἐχει ἀνάγκη ὁ ἄντρας ἀπὸ τὴ γυναῖ-κα, ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄντρα, οἱ Χριστιανοὶ ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλο. Εἶνε πολὺ διδακτικὸ καὶ παρήγορο τὸ στιγμιότυπο αὐτό.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος